

обичамъ змиитѣ унесени
въ дивъ танецъ — тъй хладни, тъй ярки —
обичамъ полетата есенни
съ петна многоцвѣтни и жарки —

и тѣзи жени меланхолни,
съ лица изморени и блѣди
— обичамъ усмивкитѣ болни,
смѣха имъ прѣдъ скучни поети —

обичамъ горящитѣ здания
— срѣдъ ужасъ, и вечеръ, и буря —
и тѣхнитѣ страшни сияния
на стари канали въ лазура —

обичамъ азъ всичко, което
е пурпуръ въ кантика печална —
и болно посипва сърцето
съ ридаеща пепель кристална:

— тъй както ти, странна! гадаеща!
заплиташъ съ усмихнати взори
душата ми въ мрѣжа ласкаеща
отъ влюбени тихи умори.